

РЕШЕНИЕ

№ 795

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5474** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Настоящото разглеждане на делото е повторно, след като с Решение № 7244/11.06.2020 г., постановено по адм.д.№ 13140/2019 г. ВАС е отменено решението № 5555/25.09.2019 г. постановено по адм.д.№ 10666/2018 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Предявен е иск от Б. Л. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес [населено място], кв.Изгрев, [улица], партер, чрез представител по пълномощие адв. А. И. срещу Столична дирекция на вътрешните работи(СДВР), уточнен с молба от 13.12.2018г., в която ищецът конкретизира правопораждащия отговорността на ответника юридически факт – противоправно фактическо действие на служител при ответника, при изпълнение на административна дейност, изразяващо се в изземване на СУМПС №[ЕИК] на ищеца, настъпило на 21.09.2018г.,около 01.30ч. ,с последващо връщане на същото на 21.09.2018г.,около 16.30ч. Ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в причинен стрес, тревожност, безсилие, обида, паник атака, изтръпване на крайниците, за периода 21.09.2018г. ,около 01.30м. до 21.09.2018г.,около 16.30ч., в размер на 500,00 лева, ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на предявяване на исковата молба - 11.10.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът твърди, че на 21.09.2018 г., при извършена проверка от служители на отдел "Пътна полиция" – СДВР, му е било иззето свидетелството за управление на МПС с мотива, че има неплатена глоба по електронен фиш. Ищецът е изтъкнал пред полицейските органи, че не е било налице основание за изземване на свидетелството, тъй като задължението по електронен фиш за налагане на глоба серия К № 1878985, не е било изискуемо, доколкото фишът му е бил връчен предния ден. Изтъква, че въпреки даденото пред административния орган обяснение, че електронният фиш не е влязъл в сила, и че СУМПС му е необходимо за пътуване за празниците, последното не му е върнато до 16,30 ч на 21.09.2018 г. Сочи, че от действието по изземване на неговото СУМПС се е притеснил във връзка с невъзможността на осъществи планирано пътуване за предстоящите няколко почивни дни, като е претърпял негативни психически страдания и преживявания – безсънна нощ, изтръпване в крайниците, сърцебиене, усет за топка под лъжичката и гърлото в състояние на стрес, паник атака и дискомфорт. Позовава се на обстоятелството, че заповедта за налагане на ПАМ е оттеглена от административния орган.

Ищецът, редовно призован, не се явява в открити съдебни заседания. Представява от процесуалния си представител адв. И., която поддържа иска. Претендира присъждане на разноски в производството. Представя списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи СДВР, с писмен отговор от 07.05.2019 г. оспорва предявения иск. Представява от юрк. Н. Г., която заявява, че оспорва поддържа дадения на 07.05.2019 г. отговор на исковата молба в хода на първоначалното разглеждане на делото. Твърди, че искът е допустим, но неоснователен и недоказан. Не е налице причинно-следствена връзка между твърдените щети и действията на полицейските органи. Липсват доказателства за твърдените от ищеца вреди. Заявява възражение за прекомерност на претендираното обезщетение за неимуществени вреди. Представя писмени бележки от 30.11.2020г. и прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата претенция.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

На 21.09.2018 г. около 0,30 ч. ищецът е управлявал личния си лек автомобил марка „БМВ“, модел „530 Д Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул. „202-ра“ с посока към надлез „Надежда“, когато е бил спрял за проверка от полицаи от отдел „Пътна полиция“–СДВР. Полицейските служители установили, че Т. има неизплатено в срока за доброволно заплащане наказание „глоба“, наложено по фиш серия К № 1878985, с което не е изпълнил задължението си по чл.190, ал.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ и са иззели СУМПС на ищеца. Със Заповед № 6337/21.09.2018 г. на основание чл.171, т.1, б „д“ от ЗДвП на ищеца е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“. Т. обжалвал заповедта пред АССГ и по оспорването е образувано адм.дело № 10356/2018 г. При извършената проверка от полицейските органи по повод тази жалба се установило, че срокът за доброволно заплащане на наложената глоба не е изтекъл, поради което не са били налице предпоставките за налагане на принудителната административна мярка по чл.171, ал.1, т. „д“ от ЗДвП. Със заповед за отмяна на наложена принудителна

административна мярка № 6520/01.10.2018 г., на основание чл.91, ал.1 АПК, е оттеглена предходната издадена ЗППАМ № 6337/21.09.2018 г. Във връзка с оттегляне на ЗППАМ, с Определение № 6221 от 08.10.2018 г. АССГ е оставил жалбата срещу ЗППАМ № 6337/21.09.2018 г. без разглеждане и е прекратил производството по делото. На 21.09.2018 г. около 16.30 ч. СУМПС е било върнато на ищеца.

По делото е разпитан свидетеля В. Р., който заявява, че с Т. са приятели от повече от 10 години. На 21.09.2018 г. е пътувал в колата на ищеца, когато са били спрени от полицейските органи. Въпреки обясненията на Т., че глобата по електронния фиш не се дължи все още, било му отнето СУМПС. Това наложило през останалата част от пътя свидетелят да управлява лекия автомобил. Ищецът бил изнервен, разтреперен и се възмушавал. На следващия ден трябвало да пътуват за В. на почивка, което още повече влошило състоянието му. На следващия ден Т. отишъл да си търси правата в КАТ и стоял там до 16,00 ч., когато му върнали книжката. Бил е напрегнат и възмутен, изнервен. Когато пътували за Велико Т. отново свидетелят управлявал леката кола, а Т. бил много изнервен и разгневен.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразно фактическо действие на административен орган срещу надлежен ответник.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. Относно вината, противоправността и вредите не е налице отклонение от общия състав на деликтната отговорност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени в следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

Относно първата предпоставка – наличието на незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината съдът намира следното:

В молбата-уточнение от 13.12.2018 г. ищецът заявява, че претендираните неимуществени вреди са в резултат на незаконосъобразните действия на полицейските служители, изразяващи се в изземване на СУМПС. Следователно вредите се претендират не от административния акт, а от фактическите действия по отнемане на СУМПС. По силата на чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за

обезщетението. От доказателствата по делото е видно, че с електронен фиш серия К № 1878985/2017 г. – ОДМВР Г., на Б. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв. за нарушение на чл.21, ал.2 ЗДвП. Фишът е връчен на нарушителя на 20.09.2018 г., в 18,00 ч. Съгласно разпоредбата на чл.190, ал.3 ЗДвП наложеното наказание "глоба" се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление, електронен фиш или съдебното решение или определение на съда при обжалване. Следователно към датата на отнемането на СУМПС – 21.09.2018 г. вземането по наложената глоба с електронния фиш не е било изискуемо, т.е. не са били налице предпоставките на чл. 171, ал.1, б. „д“ ЗДвП и фактическите действия на полицейските органи, изразяващи се в отнемането на СУМПС на ищеца, се явяват незаконосъобразни.

С оглед изложеното съдът намира, че е налице първият елемент от сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ - незаконосъобразно фактическо действие на административен орган.

От показанията на свид. Р. се установява, че следствие на неправилното изземване на свидетелството за правоуправление от полицейските органи Т. е бил силно изнервен, разтреперал се и се възмущавал. Свидетелят заявява, че когато ищецът е отишъл в КАТ на сутринта бил напрегнат, изнервен и разгневен, което продължило цял ден. Следователно незаконосъобразните фактически действия на полицейските органи по отнемане на СУМПС са довели до негативни последици върху емоционалното и психическо състояние на ищеца. Тези отрицателни последици върху здравословното състояние на Т. се определят като неимуществени вреди, които са причинени пряко незаконосъобразните действия на полицейските органи по изземването на СУМПС и са непосредствена последица от тях. Съдът намира, че са налице и останалите две предпоставки на фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ – наличието на вреди, които да са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните действия.

По отношение на размера на дължимото обезщетение:

Съгласно тази трайно установена съдебна практика, понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е достатъчно по размер за репарирването им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай, като същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди. Нанесените неимуществени вреди на ищеца се изразяват в отрицателни емоционални и психически изживявания - следствие на незаконосъобразното изземване на СУМПС Т. е изпаднал в състояние на изнервеност и напрегнатост, изразявал бурно своето възмущение. Тези негативни последици не разкриват по-голям интензитет от обикновените случаи и не представляват висока степен на опасност за здравословното състояние на ищеца. От друга страна продължителността на увреждането не е голяма - от изземването на СУМПС до връщането му са изтекли само 16 ч. като негативните преживявания на ищеца са продължили до края на същия

ден по време на пътуването до Велико Т.. С оглед така очертаните характер, интензитет и продължителност на неблагоприятните последици върху емоционалното и психическо състояние на Т. съдът намира, че следва да присъди справедливо обезщетение в размер на 80 лева, а за разликата до пълния предявен размер от 500,00 лева, искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Частичната основателност на главния иск обуславя основателността и на акцесорната претенция на ищеца за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 80,00 лева, считано от датата на предявяване на иска в съда (11.10.2018 г.) до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК (л. 31), с който е заявил разноски в размер на 1215 лева, включващ разноски за заплатени държавни такси по сметка на АССГ и ВАС, в размер общо на 15 лева и адвокатско възнаграждение -300 лв., по адм.д. №10666/2018г. на АССГ, 400 лв. по адм.д. № 13140/2019г. на ВАС и 500лв. по адм.д. № 5474/2020г. на АССГ. Ищецът е представил и списък по чл. 80 ГПК, подкрепен с доказателства по адм.д. №10666 /2018г. на АССГ/л.34/ и адм.д. № 13140/2019г. на ВАС/л.15/. Доказателства за реалното им плащане се съдържат в материалите по адм.д. 10666/2018г. по описа на АССГ/л.33 / и адм.д. №13140/2019г. по описа на ВАС/л.14/. Представени са доказателства по настоящото дело № 5474/2020г. за заплатен адвокатски хонорар на пълномощника на ищеца адв.А.И., в размер на 500лева/л.30/. Предвид фактическа и правната сложност на делото, извършените от пълномощника на ищеца процесуални действия, съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ във вр. чл. 226, ал. 3 АПК предвид частичното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в съдебните производства разноски, в общ размер на 207 лева, в т.ч. 15,00 лева – заплатени държавни такси (подлежащи на възстановяване от ответника на ищеца в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ) и 192,00 лева – адвокатско възнаграждение, изчислено съразмерно на уважената част от иска на основание чл. 10, ал. 3, изр. 2 ЗОДОВ.

Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските. Независимо от частичното отхвърляне на иска, доколкото исковата молба е подадена на 11.10.2018 г. и е образувано съдебно производство на 12.10.2018г., разноски за юрисконсултско възнаграждение не следва да се присъждат на ответника, по аргумент на § 6 ПЗР на ЗИДЗОДОВ, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Л. Т., ЕГН: [ЕГН], от [населено място] ж.к. „Надежда-I“, бл. № 127, вх. “Ж“, ап. № 113, обезщетение за претърпени неимуществени вреди от фактическо действие по

изземване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК], настъпило на 21.09.2018г., в 01.30ч.,с последващо връщане на същото на 21.09.2018г.,в 16.30ч., в размер на 80(осемдесет) лева, ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху главницата от 80 лева, считано от 11.10.2018 г. до окончателното изплащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния размер от 500,00 лева, ведно със законната лихва, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Л. Т., ЕГН: [ЕГН], [населено място], ж.к. „Надежда-I“, бл. № 127, вх. “Ж“, ап. № 113, разности по делото в размер на 207 /двеста и седем/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено. Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: